

Ως πότε θα σηκώνουμε αδιάφοροι τους ώμους;

Του Ιγνάτιου Καϊτεζίδη*

Όσο παράδοξο και αν ακούγεται υπάρχει κάτι που είναι χειρότερο από την τρέχουσα οικονομική κρίση. Πιο μόνιμο, πιο διαβρωτικό, πιο επικίνδυνο. Είναι ο παρασιτισμός και η...

ασυνειδησία πολλών ανθρώπων. Η βαθιά αίσθηση αδιαφορίας και περιφρόνησης που έχουν προς την υπόλοιπη κοινωνία.

Καθημερινά σχεδόν οι τοπικές κοινωνίες, οι αυτοδιοικήσεις σε όλη τη χώρα έχουν να αντιμετωπίσουν περιστατικά που εκτός από το τεράστιο κόστος αποκατάστασης των ζημιών προκαλούν μαζί θλίψη και έκπληξη. Η μικροεγληματικότητα πρωταγωνιστεί με τρόπο αδιανόητο για μια κοινωνία που θέλει να λέγεται σύγχρονη. Ανθρωποι «φθηνοί» θυσιάζουν την ασφάλεια και την ηρεμία μιας ολόκληρης κοινωνίας για μια χούφτα ευρώ. Και πολλές φορές απλά και μόνο για την ικανοποίηση ενός κενού αισθήματος εκδίκησης προς μια ολόκληρη κοινωνία. Γέμισε ο τόπος φθηνές πράξεις. Γέμισε το βιβλίο συμβάντων από δειλούς άγνωστους, ανεύθυνους και ασυνείδητους.

«Ανθρωποι» κλέβουν τα σιδερένια φρεάτια των υπονόμων στους δρόμους. Τους αλεξικέραυτους των σχολείων με κίνδυνο να κερανοβοληθούν ανυποψίαστα παιδιά. Κλέβουν καλώδια ηλεκτροδότησης βυθίζοντας στο σκοτάδι αυτοκινητόδρομους. Μετασηματιστές από αντλιοστάσια νερού διακόπτοντας την υδροδότηση. Αγάλματα χαλκού από πλατείες. «Ανθρωποι» καταστρέφουν τις παιδικές χαρές και των δήμων. Αδειάζουν τα μπάζα τους όπου βρουν. Σπάνε στάσεις λεωφορείων. Μουτζουρώνουν πινακίδες οδοσήμανσης. Καταστρέφουν και καίνε κάδους απορριμμάτων. Ρυπαίνουν κάθε καθαρή επιφάνεια στις πόλεις.

Η πολιτεία έχοντας μπροστά της τεράστια προβλήματα, διαθέτει ελάχιστο χρόνο για τα μικρότερα, ξεχνώντας πόσο σημαντικά είναι για τις τοπικές κοινωνίες. Για να είμαστε ακριβείς, ποτέ δεν τα κατάφερε, πόσο μάλλον σε αυτή τη συγκυρία. Από την άλλη πλευρά οι δυνατότητες του δήμου στην αντιμετώπιση αυτών των βανδαλισμών είναι περιορισμένες. Επινοούμε τεχνικές για να διασφαλίσουμε την δημοτική

περιουσία. Ξοδεύουμε δεκάδες χιλιάδες ευρώ και εκατοντάδες εργατοώρες. Το θέμα όμως ξεφεύγει από τη διάσταση μιας απλής δημοτικής διαχείρισης. Δεν μπορούμε να «φρουρήσουμε» μια πόλη. Δεν μπορούμε να κυνηγάμε σκιές. Δεν μπορούμε να είμαστε παντού την ίδια στιγμή. Μπορεί όμως η ίδια η κοινωνία.

Οι Έλληνες είχαμε πάντοτε μια τάση να σηκώνουμε αδιάφορα τους ώμους, όταν κάτι ήταν λίγο πιο μακριά από τον κύκλο των προσωπικών μας συμφερόντων. Θέμα της διοίκησης, θέμα της πολιτείας, όχι πάντως θέμα δικό μας. Μάθαμε να χρησιμοποιούμε βολικές απαντήσεις και να δείχνουμε την ευθύνη με το δάχτυλο. Την ευθύνη των άλλων βεβαίως. Μήπως ήρθε λοιπόν η ώρα να αυξήσουμε την ένταση της συμμετοχής μας στην κοινωνία που ζούμε; Να στρέψουμε το δάχτυλο στον εαυτό μας και να ζητήσουμε και από αυτόν ευθύνες;

Σκεφτείτε για λίγο πολίτες με ενδιαφέρον για όσα συμβαίνουν στην πόλη τους. Με φροντίδα για όσα συμβαίνουν έξω από την αυλή τους. Σκεφτείτε χιλιάδες μάτια να περιφρουρούν όλα αυτά που φτιάξαμε και ανήκουν στην κοινή μας χρήση. Πόσο εύκολα θα μπορούσε να απομονωθεί ο εχθρός. Πόσο απλά θα μπορούσαν να εντοπισθούν όσοι βάζουν κατά της κοινωνίας. Πόσο πολύ θα μπορούσε να μειωθεί η μικροεγκληματικότητα και να αυξηθεί το αίσθημα της ασφάλειας. Τα μάτια του δήμου είναι οι πολίτες. Μπορούν να καταγγέλλουν και να ενημερώνουν. Να βρίσκονται σε εγρήγορση για την πόλη τους. Να αναπτύξουν συνείδηση και αμυντικά αντανακλαστικά σε κάθε αντικοινωνική συμπεριφορά.

Νομίζω πως είναι ώρα να συμμετέχουμε όλοι μας πιο ενεργά σε αυτό που λέμε ποιότητα ζωής της πόλης. Και υπάρχει ένας απλός τρόπος να κάνουμε τη ζωή μας καλύτερη. Αν αντί να σηκώνουμε αδιάφορα τους ώμους καθώς περνάμε δίπλα από το πρόβλημα, κάνουμε μια στάση και ενδιαφερόμαστε για τη λύση του.

*Ο Ιγνάτιος Καϊτεζίδης είναι Δήμαρχος Πυλαίας- Χορτιάτη.

[επιστροφή στην κορυφή](#)